

[Aksel Larsen.]

rence og en sådan konvention. Jeg håber, at regeringen i overensstemmelse med, hvad den højtærede statsminister her har erklæret om regeringens vilje, vil svare positivt på generalsekretærens spørgsmål. Jeg håber, regeringen vil erklære, at den vil deltage i en sådan konference, være rede til at underskrive en sådan konvention. Jeg håber, at regeringen vil være med til at danne en sådan klub af atomvåbenfri stater som foreslået af den svenske udenrigsminister Undén.

Jeg har ikke mere at sige ud over, at der er kommet så meget frem om selve pjecen — og det er jo i nogen grad blevet bekræftet her af den højtærede indenrigsminister — at jeg synes, regeringen burde overveje, om den ikke skulle tilkendegive over for offentligheden, at man nu er i færd med at foretage undersøgelser, og at offentligheden må være forberedt på, at pjecen vil blive revideret og ændret, uden at man måske i øjeblikket kan blive enig om på hvilke punkter. Jeg tror, det vil være nyttigt efter al den diskussion, der har været, og efter alt det, vi ved. Jeg tror, en sådan erklæring fra regeringens side over for befolkningen vil bidrage til at skabe nogen ro og måske også få befolkningen til en anden gang at tage regeringens råd og anvisninger over for en sådan fare som den, det her drejer sig om, med større alvor, end man kan forvente at den har gjort det efter den medfart, folkepjecen har fået.

Per Hækkerup: Jeg skal ikke blande mig i debatten omkring det, forespørgslen drejer sig om. Jeg er helt tilfreds med de regørelser, som statsministeren og indenrigsministeren har givet, men jeg vil gerne foranlediget af, at det ærede medlem hr. Aksel Larsen rejser en række udenrigspolitiske spørgsmål, som jeg heller ikke skal blande mig i, og derunder refererer til en afstemning i De Forenede Nationer vedrørende et forslag om en deklaration, der skulle gøre atomkrigsførelse folkeretsstridig, gøre en bemærkning om motiveringen for, at den danske delegation undlod at stemme ved den lejlighed.

Jeg skal ikke komme ind på alle de forskellige årsager, der kan være hertil,

men vil fremhæve de to efter min opfattelse væsentligste årsager til, at vi ikke kunne stemme for en sådan resolution. For det første drejer det sig her om en deklaration, som ikke er nogen juridisk bindende konvention, men som har til hensigt at appellere til den offentlige mening, hvis den overhovedet har nogen hensigt. Nu ved vi, at der ikke forefindes nogen fri offentlig meningsdannelse i Sovjetunionen, at der kun findes en sådan fri offentlig meningsdannelse i den vestlige verden. Derfor ville en højtidelig deklaration i sin praktiske, propagandiske virkning blive et bidrag i den kolde krig, i propagandakrigen mellem øst og vest, og et bidrag, som alene rettede sig mod den vestlige verden. Det var derfor efter delegationens opfattelse ikke noget bidrag til at fredeligøre og afspænde den internationale situation.

Men dernæst kommer for det andet, at deklarationen alene vendte sig mod atomkrigsførelse, som den ønskede at gøre folkeretsstridig. Nu ved vi alle sammen, at således som den magtpolitiske situation er her i verden, har Sovjetblokken den alt-overvejende styrke med hensyn til det, man kalder de konventionelle våben, de gammeldags våben, der ikke, som så mange tror, er af ringe ødelæggende virkning. Under den anden verdenskrig har man i hvert fald haft lejlighed til at konstatere, at de havde en ganske forfærdelig ødelæggende kraft, og de er utvivlsomt blevet udviklet i endnu mere ødelæggende retning siden den anden verdenskrigs slutning. Den vestlige verden er derimod kun i stand til at tilvejebringe en balance i magtforholdet gennem det atom- og brintvåben, der er bygget op først og fremmest gennem det amerikanske strategiske luftvåben.

Gennemførelsen af en deklaration eller en konvention, som alene gjorde atomkrigsførelse folkeretsstridig, ville derfor ensidigt sigte til at berøve den vestlige verden det middel, som sikrer balancen i magtpolitisk henseende, og give Sovjetunionen en alt-overvejende magtstilling i verdenspolitikken. Det kan naturligvis ikke være i menneskeheden's interesse bevidst at bryde den magtbalance, som er den svage garanti, vi har for, at krig ikke udbryder.

Endelig for det tredje, og det er efter min opfattelse det væsentligste: på general-